

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșnic
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

De la copilul fericit la pensionarul neliniștit

Petru SOCOL¹

M-am născut la 4 septembrie 1951, la Reșița. Data oficială - înscrisă în cartea de identitate - este de 13.09.1951. Diferența este urmarea faptului că m-am născut la 7 luni. Eram cam „șifonat” și în plus nu orăcăiam, așa cum fac toți micuții care năvălesc intempestiv în această lume. După câteva zile mi-am revenit și am reușit să ajung la standardele care să-i permită tatălui meu să mă „înscris în circulație”. Am urmat școala primară, școala generală și primul an de liceu în orașul Caransebeș, la Liceul Nr. 2, actualul Colegiu Național „Traian Doda”. În școala primară am avut un învățător special - Preda Victor. Era un Dascăl și un Om deosebit, dar a fost și învățătorul mamei mele. Și cum mama a fost o fetiță cuminte și silitoare pot spune că am avut o prezentare favorabilă. Evident eram și obligat „să pun burta” pe carte pentru a nu-mi face mama de răs. În clasele V-VIII și în primul an de liceu am avut marele noroc de a fi educat, învățat și îndrumat de profesori de excepție. Doamna Profesoară Aron Maria care mi-a călăuzit primii pași în universul fascinant al Limbii și Literaturii Române. Doamna Profesoară Lupu Maria care se străduia din răspuțeri să ne deslușească întortocheatele și complicatele căi de cunoaștere a matematicii. Doamna Profesoară Arghiriu Gabriela care ne învăța limba engleză având ca material didactic scene desenate pe cartoane duplex, cu diferite subiecte: „La mare”, „Într-o gară”, „La picnic” ș.a.

În perioada 1967-1970, în urma unui examen constând din 3 probe - media generală la finalul clasei a IX-a, examen medical și probe sportive - am urmat cursurile Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc. Din Caransebeș au fost încă 3 elevi: Cauba Liviu, Hînda Petru și Mîndru Mircea. Am urmat între anii 1970-1973 Școala Militară de Ofițeri de Artilerie și Rachete Antiaeriene „Leontin Sălăjan” din Brașov. Aici am avut primele coliziuni cu tarele sistemului militar de atunci. Privind cunoașterea tehnicii a tragerilor cu artileria și rachetelor antiaeriene și a tacticii generale și specifice nu am avut probleme. Am beneficiat de pregătirea profesională, experiența pedagogică și comportamentul fără cusur ale unor profesori ofițeri de excepție. Am apreciat cel mai mult comportamentul profesorilor față de noi. Ne-au tratat ca niște camarazi de arme, încercând să ne transmită nu numai cunoștințele necesare unui ofițer de artilerie și rachete antiaeriene, ci și din experiența lor ca ofițeri, ajutându-ne să înțelegem ce trebuia să devenim. Îmi amintesc cu drag și considerație de colonelul Zamfir „Tataia” (tunuri antiaeriene), maior Bungău (stația de radiolocație pentru trageri), locotenent colonel Horga (trageri antiaeriene), locotenent colonel Bărbulescu (rachete antiaeriene și rampa de lansare), căpitan Sanislav „Sany” (complexul de rachete antiaeriene), colonel Chiriac (tactică). În ce privește pregătirea militară generală și educația menită să ne transforme din elevi în ofițeri - nimic. Nimic bun, evident. Nu am avut nici un moment senzația că sunt educat și pregătit să devin ofițer; cel mult „căprar”. O mare dezamăgire, ori poate ceream eu prea mult!

După absolvire am fost repartizat ca și comandant de pluton la o baterie de artilerie antiaeriană din Divizionul 32 Artilerie Antiaeriană Mixt, dislocat pe aerodromurile GIARMATA, ARAD și CARANSEBEȘ. În perioada 1974-1983 am fost comandant de pluton, loțiitor și apoi comandant al bateriei de artilerie antiaeriană de pe aerodromul CARANSEBEȘ. Aerodromul Caransebeș era un aerodrom de rezervă al Regimentului 93 Aviație de Vânătoare, dislocat pe aerodromul Timișoara. Bateria era în serviciul de luptă permanent. Acest lucru presupunea că eram gata de luptă în 3 minute ziua și 5 minute noaptea. Dacă alarma era dată în afara programului, cadrele militare trebuiau să se prezinte la subunitate în 50 de minute. A fost cea mai frumoasă perioadă din viața de ofițer

¹ Șeful promoției 70 a LM, Colonel - Artilerie (Povestea unei generații, p.439-448)

chiar dacă a fost foarte solicitantă din punctul de vedere al vieții personale. A fost frumoasă ca ofițer în special pentru că eram singuri pe aerodrom și ne puteam organiza și desfășura activitatea așa cum doream, fără imixțiuni sau factori perturbatori din afară. Într-o subunitate dislocată împreună cu toată unitatea te poți trezi oricând cu un comandant sau șef care vine în control, în vizită, în trecere sau pur și simplu vine... A fost solicitantă din punct de vedere al vieții personale nu pentru că m-am căsătorit și am intrat „sub papuc” sau că mi s-au născut doi băieți. Într-un an făceam o sută de zile de serviciu: ofițer de serviciu și șef de tură. Dacă adaug 40 de zile cât eram plecat la trageri de luptă în Tabăra de Instrucție și Poligonul de trageri cu artileria antiaeriană Capul Midia, am avut un total de 1260 de zile lipsă de acasă, în cei 9 ani petrecuți la Caransebeș.

În perioada 1983-1985 am urmat cursurile Academiei Militare de Comandă și Stat-major, secția Aviație și Apărare Antiaeriană. Aici am avut un déjà vu dezagreabil: același scenariu după care s-a „turnat” episodul „Școala Militară” din viața mea. Ofițeri-profesori de toată isprava, comandanți și șefi de toată neisprava. Excepția: locotenent colonel Nicolescu, șeful de grupă, cel care a fost mai tot timpul paravan între noi și „forțele de opresiune”. Dintre ofițerii-profesori îmi amintesc în mod deosebit de unul. Studiam tactica infanteriei și eram la capitolul Regimentul mecanizat. Era prima oră și intră pe ușă cel care trebuia să ne lămurească „ce și cum” despre regimentul mecanizat, ca să nu-l confundăm pe viitor cu secția de mecanizare din agricultură: căpitanul Bica Mihăilă, colegul meu din Liceul Militar. Din timpul petrecut împreună îmi amintesc „cu plăcere” un episod. Scumpul și dragul meu fost coleg mă pune să raportez hotărârea comandantului de regiment pentru ofensivă. Pentru cei care nu au urmat cursurile Academiei Militare precizez că am pus ghilimele, deoarece Mihăilă m-a pus într-o situație similară cu aceea a unui șofer amator pus să participe la un raliu de viteză în coastă. În prima oră, Mihăilă le-a vorbit colegilor de clasă foarte frumos, chiar elogios despre mine. Drept urmare, nu l-am bănuțat că a vrut să-mi plătească o poliță din vremea când îi eram șef în Liceul Militar.

După absolvire am fost repartizat ca șef de stat-major la Divizionul 62 Artilerie Antiaeriană Mixt, dislocat pe aerodromul DEVESELU. Aerodromul Deveselu era aerodromul de bază al Regimentul 91 Aviație de Vânătoare. Divizionul avea în componență o baterie de artilerie antiaeriană 100 mm și două baterii de artilerie antiaeriană 37 mm pe aerodromul Deveselu și o baterie de artilerie antiaeriană pe aerodromul Siliștea, care era aerodrom de rezervă al R. 91 A.V. În sfârșit, am și eu un motiv să mă „laud” - am ajuns la Deveselu înaintea americanilor! Bun și la Deveselu, dacă nu am reușit pe Lună! În luna ianuarie 1986, în urma unui concurs „nefericit” de împrejurări am fost numit comandant al acestei unități. 441 În luna mai 1990 am fost numit șeful Secției Operații la Divizia 34 Apărare Antiaeriană a Teritoriului, având Comandamentul în Timișoara. De la această Unitate Militară, devenită între timp Corpul 2 Aviație și Apărare Antiaeriană a Teritoriului m-am pensionat la cerere în anul 1998. După trecerea în rezervă am simțit dintr-o dată că am prea mult timp la dispoziție. Atunci am hotărât să dedic tot acest timp familiei mele. Pentru că soția era încă la serviciu și aveam doi băieți școlari, pentru optimizarea activității în familia Socol, în calitate de „șef de stat-major” („comandant” era soția) am hotărât să comasez funcțiile de administrator, menajeră, bucătar șef, bucătar și ajutor de bucătar într-una singură, pe care mi-am asumat-o. Astfel, aproape 13 ani, programul meu zilnic, cinci zile pe săptămână, se desfășura astfel: la ora 07:30 îmi duceam soția la serviciu cu mașina personală. La întoarcere făceam cumpărăturile. Ajuns acasă beam o cafea și organizam „câmpul de luptă” pentru operațiunea „militară” pregătirea mesei de prânz, de regulă supă sau ciorbă și felul doi. Puneam alimentele la gătit în așa fel încât toate felurile să se termine aproximativ în același timp. În plus, în anumite zile, simultan cu pregătirea mesei, puneam rufe în mașina de spălat; când erau gata le puneam la uscat. Cât mașina de spălat își făcea treaba, călcam rufe și din când în când vizitam „câmpul de luptă” din bucătărie și verificam stadiul „operațiunilor militare”. La ora 14:00 mâncarea era gata, vasele spălate și puse la locul lor, hainele călcate, iar cele spălate, puse la uscat. La 14:30 mergeam să-mi iau soția de la serviciu. După-amiază îmi trăgeam sufletul și, ca orice ofițer care se respectă, planificam și pregăteam „acțiunile de luptă” de a doua zi. După ce s-a pensionat soția am rămas cu funcția de administrator și responsabil cu spălatul rufelor. În bucătărie mă implic doar când se gătesc feluri de mâncare ce necesită o înaltă pregătire profesională: mămăligă, pește prăjit, grătar, piure și orez fiert (pentru că am un mod special de a le găti) și clătite.

În prezent locuiesc în Timișoara împreună cu aceeași soție pe care am cucerit-o după atacuri repetate și un asalt decisiv acum 450, pardon!, 45 de ani. Băieții mei sunt și ei la o aruncătură de băț!

**

În primăvara anului 1967, pe vremea când eram încă un copil vesel și fericit, în clasa a IX-a la Liceul Nr. 2 din Caransebeș, au venit doi ofițeri de la Comisariatul Militar Reșița pentru a recruta elevi pentru liceul militar. Printre altele, aceștia ne-au spus că la absolvirea liceului militar putem da examen la Academia Militară Tehnică. În acel moment mi-am zis că s-au aliniat astrele pentru mine. În sfârșit, puteam să împușc doi 442 iepuri dintr-o dată - îmi plăceau și armata, și științele exacte (matematica și fizica). M-am hotărât imediat să urmez liceul militar, chiar dacă părinții (mai ales mama) nu erau de acord. Din păcate, atunci când am absolvit, „felul” Academia Militară Tehnică nu mai exista în „meniul” oferit de M.Ap.N., nici măcar pentru șeful promoției. De atunci, toată

viața, când am încercat să împușc doi iepuri dintr-o dată sau să împac capra și varza, am dat rasol; și nu de iepure sau capră, pur și simplu RASOL!

Primele 3-4 săptămâni de liceu au fost „de coșmar”. Îmi era dor de părinți, de prietenii pe care îi aveam în Caransebeș. Cred că majoritatea colegilor mei împărtășeau aceleași sentimente. Un coleg nu a mai rezistat, a renunțat și a plecat acasă. Pentru mine această opțiune era exclusă. Educația nemțească „implementată” de mama - cu blândețe, dar hotărât - era în totală contradicție cu ideea de a renunța, de a abandona o sarcină, o obligație, o datorie pe care chiar eu mi-o asumasem. Am reușit să depășesc aceste momente dificile cu ajutorul colegilor și a învățăturii. Colegii - pentru că erau niște băieți de toată isprava, cu care am reușit să închegăm repede un colectiv animat de camaraderie și prietenie; am petrecut multe momente frumoase împreună, de care îmi amintesc cu plăcere, dar și cu nostalgie. Învățătura - pentru că de mic copil eram mai curios decât o babă, și aceea beată! Trebuia să știu tot: de ce? cine? când? cum? etc. „Boala” aceasta, în loc să se vindece, s-a cronicizat. La satisfacerea curiozității mele am primit ajutorul neprețuit al unor PROFESORI și INSTRUMENTORI extraordinari. Atunci mi s-a părut că valoarea deosebită a acestora era ceva normal, natural. Abia mai târziu, când copiii mei au mers la școală, mi-am dat seama de adevărata dimensiune UMANĂ și PROFESIONALĂ a profesorilor și instructorilor pe care i-am avut în Liceul Militar „Ștefan cel Mare”!

Am întâlnit în viața de părinte, cu odrasle la școală, prea mulți (după standardele mele) purtători ilegali ai titlului de profesor. Prima întâmplare sugerează cât de ghiduși puteau fi colegii mei. Într-o seară, după stingere, Fane Stoian se dă jos din pat, merge la întrerupător, aprinde lumina, o stinge după câteva secunde și se urcă înapoi în pat. 443 Urmează un cor de vociferări de genul „ce faci, mă?!”, „ce te-a apucat?!”. La toate acestea, Fane răspunde imperturbabil: „Am vrut să văd dacă viteza întunericului este egală cu viteza luminii”. Nu știu la ce concluzie a ajuns Fane (nu ne-a spus) după acest „experiment științific”, dar eu nu am reușit să adorm aproape o oră. De râs! De câte ori îmi amintesc întâmplarea, mă gândesc că dacă avea loc în Regatul Unit, era probabil în Top Ten cele mai bune glume „Made in England”.

A doua întâmplare se petrece în timpul uneia din orele de Limba și Literatura Română, pe care le desfășuram sub bagheta magică a DOAMNEI PROFESOARE BĂIETAȚAN FLOAREA. Eram la „capitolul” George Bacovia și „trupa de șoc” cunoscută sub denumirea oficială de clasa a XI-a G a hotărât să pregătească sala de clasă ca pe un decor demn de viziunea „plumburie” a Poetului. Geamurile acoperite cu hârtie albastră, crenguțe de brad pe catedră, în jurul tablei, al pedestalului din fața ei și pe bănci. Pe tablă am scris prima strofă din poezia Liceu. În bănci, auditoriul emoționat își aștepta maestra. Când a intrat în clasă Doamna Profesoară neam ridicat în picioare și, conform protocolului, ca șef de clasă, am început să turui raportul pe care-l dădeam profesorilor. Nu am terminat „turuiala” pentru că Doamna Profesoară și-a dus mâna la gură și stăpânindu-și cu greu lacrimile, a plecat. S-a întors după câteva minute însoțită de o altă doamnă profesoară căreia, cu emoție și probabil cu mândrie, i-a arătat de ce eram capabili niște adolescenți mai degrabă șturlubatici decât sensibili. Ora s-a desfășurat într-o atmosferă plină de emoție și de mult mai multă căldură decât în opera Poetului. Și băieții plâng câteodată, nu-i așa? Al treilea moment îl are protagonist pe MARELE OM la propriu și la figurat, PROFESORUL și DIRIGINTELE Spătărescu Florin. Era ultima zi de școală în clasa a XI-a și țineam doar ora de dirigenție. Noi, elevii, eram cu gândul la trenurile ce trebuiau să ne ducă spre casele noastre, în timp ce domnul diriginte vine cu catalogul pentru a încheia mediile la matematică. În timpul derulării procesului se constată că avem câțiva colegi „infecțați” cu pericolosul „virus” corigență pe toamnă. Imediat, „medicul-șef” al secției de Matematică clasa a XI-a G hotărăște să aplice un „tratament radical”. Era nevoie și de tezele la matematică pe trimestrul III. Șeful clasei (adică eu) este trimis să le aducă. În continuare vă prezint aplicarea unui „tratament revoluționar” menit să-i vindece pe cei „infecțați”. Mă opresc la cel mai grav, dar și mai spectaculos caz - cel al colegului nostru Șiclovan Pompiliu Marius Viorel. Din păcate, Pompae nu mai este printre noi. Pentru a se „vindeca”, Pompilică avea nevoie să ajungă la un nivel de „imunitate” de gradul 6 pe 444 trimestrul III. În urma calculului mediei celor 16-17 note de la oral, „imunitatea” lui Pompilică abia ajungea la 4 și un pic. Domnul profesor „medic-șef” hotărăște să aplice un „tratament cu plasmă”. Astfel, un 3 este „plăsmuit” în 8, doi de 4 sunt „plăsmuiți” în 9 și astfel „imunitatea” lui Pompilică ajunge la nivel 5. Urmează un „tratament” similar pentru teză. Constatând că „pacientul” și-a scris corect numele pe caiet și că a efectuat corect o adunare de genul $13x+24x=37x$, „medicul-șef” al secției Matematică reușește să ridice nivelul de „imunitate” dat de teză la nivelul 6. În final Pompae este vindecat! Evident că toți cei „infecțați”, care au fost „vindecați” astfel, s-au întors din vacanța de vară cu câte o doză consistentă de „anticorpi” sub forma a una sută probleme de matematică rezolvate. Asta pentru a preveni reapariția „infecțării” care, la sfârșitul clasei a XII-a, putea crea mari neplăceri. Momentul definitiv a fost examenul de bacalaureat - cel mai important și dificil examen din viața unui elev de liceu. Pentru mine, „capitolul” dificil era închis. Încă din clasa a cincea, când am început să dau teze, am înțeles că orice examen, la orice materie, se pregătește începând cu prima oră de predare a materiei respective. Așa că, în perioada de pregătire pentru bacalaureat, am avut un program mai relaxat. Până la prânz „frunzăream” materiile la care urma să dau examen (studiul era, oricum, obligatoriu). După

amiază alergam „coțofana”, cunoscută și sub numele „științific” de minge de fotbal. Am dat examen la Matematică și Limba și Literatura Română - scris și oral - și la alegere Fizică oral. Cu noroc am obținut nota de 10 de cinci ori. Cu noroc, pentru că așa cum sunt sigur că nu erau subiecte pe care să nu le știu de nota 7-8 cel puțin, așa sunt sigur că erau subiecte pe care nu le știam de nota 10. Adăugând media generală a celor patru ani de liceu, uite-așa cum mă vedeți, m-am trezit șef de promoție. De fapt nu este chiar așa! Nu „m-am trezit”, ci am fost „trezit” șef de promoție. Cel care m-a trezit a fost comandantul meu de companie, domnul maior Ebîncă Aurel, un bănățean simpatic, dar mai șmecher decât un oltean. În a doua parte a clasei a XII-a, după ce am aflat că nu am voie să dau examen la Academia Militară Tehnică, am lăsat-o mai moale cu învățatul. După ce am luat vreo trei de 8, domnul maior Ebîncă m-a chemat la biroul său și într-o atmosferă aproape mistică m-a pus să jur că nu voi divulga secretul pe care mi-l va spune. Aflase „pe surse” că elevul care va fi șef de promoție va avea dreptul să dea examen la Academia Militară Tehnică. Mi-a spus că eu eram „în cărți”, cu condiția să nu mai iau note de genul brelanului de optari care tocmai îmi intraseră în catalog. Fiind interesat în cel mai înalt grad de această miză, m-am „suit” din nou cu „burta” pe carte. Nu era nimic adevărat. După mai mulți ani am aflat adevărul. Domnul maior Ebîncă a pus pariu cu celălalt comandant de companie (clasele A-E). Subiectul: cine „scoate” șeful de promoție; miza: un „picior” de bere, adică cinci lăzi cu sticle de 0,5 l pline cu bere. Ale adolescenței valuri! Dar nu de bere! Vreau să amintesc aici câțiva din DASCĂLII care, prin profesionalismul, talentul pedagogic și dedicație m-au ajutat să ajung la acest nivel de cunoaștere la sfârșitul liceului: Doamna Profesoară Băiețan Floarea, care mi-a desăvârșit cunoașterea Limbii și Literaturii Române, proces început în clasa a V-a, la Caransebeș. Doamna Profesoară Nițulescu Virginia care, prin talentul pedagogic și prezență aproape eterică m-a făcut să cred că Geografia este una din cele mai frumoase materii. Doamna Profesoară Bejinaru Ana - o autoritate în materie de Chimie. Domnul Profesor Mincu Dumitru, care ne-a predat Științele Naturii, făcând uz, de multe ori, de un umor chiar mai negru decât mustața falnică pe care o purta cu mândrie. Domnul Profesor Stratan Mircea - un om plătând (cu greu „împingea” acul cântarului spre 60 kg, cu tot cu pantofi, costum și cravată!) dar cu un suflet uriaș. Când începea să ne vorbească la Istorie, până și năvălitorii de toate neamurile care au „brăzdat” Europa păreau acceptabili. Ultimul, dar nu cel din urmă, Domnul Profesor Spătărescu Florin, care ne preda Matematică, Fizică (în clasa a X-a) și era și dirigintele nostru. Rar mi-a fost dat să văd un om cu o asemenea prezență, aproape olimpică. Era calm, detașat, niciodată nervos sau supărat. De multe ori m-am gândit că nu s-ar supăra nici dacă unul dintre noi ar fi desenat vectorul forței de gravitație cu săgeată în sus. Odihnește-te în pace Dascălul meu Drag!

Cea mai importantă perioadă a carierei mele a fost cea în care am instruit soldați. Am făcut cu pasiune și plăcere munca de instruire a unor tineri „necopți” (încorporările se făceau la 18 ani) pe drumul devenirii lor ca bărbați care, la nevoie, trebuiau să-și apere țara. Pot afirma că am avut, de cele mai multe ori, satisfacția deplină pe care ți-o dă lucrul bine făcut. Cât despre deziluzii, gusturi amare în cariera militară? Sunt în postura unui naș la o nuntă țigănească: „fără număr, fără număr”! Eu am crezut întotdeauna că a fi ofițer este o stare de spirit, nu o profesie. Cred că sunt profesii în care, pentru a performa, trebuie să ai chemare: dascăl, medic, ofițer. Calitățile sine-qua-non ale unui ofițer sunt onoarea, demnitatea și curajul. Ai nevoie de aceste calități pentru a-i putea privi în ochi pe cei care îi instruiesti sau îi conduci și pe care, cu un ordin, îi poți trimite chiar la moarte. Sigur că inteligența și bunul simț nu au cum să dăuneze! Din păcate, în cariera militară (și „Înainte” și „După”) m-am lovit de prea multe cazuri de nepotism, pile, relații, șpagă și tot cortegiul de tare ale societății umanoide din spațiul mioritic delimitat de, deja, celebrul „Carpato-Danubiano-Pontic”.

Mi-am alinat amarul și dezgustul considerând că oricum eu sunt un idealist și înțelegând că ARMATA nu putea rămâne imună la bolile unei societăți care are la bază principiul enunțat atât de bine de aforismul „Homo homini lupus” și ca sprijin ideea că Dumnezeu sau Mama Natură au creat omul pentru a umple WC-urile și a rupe cântarele. Din multele momente memorabile din cariera mea de ofițer o prezint pe cea care mi-a marcat profund cariera militară în special și viața în general. Am terminat Academia Militară primul din grupă și la repartitie puteam să aleg din toate variantele disponibile. Am optat pentru o funcție în cadrul regimentului de rachete antiaeriene proaspăt înființat la Reșița. Erau 7 locuri și nu se înghesuia nimeni să le ocupe. Când am primit repartitia m-am trezit numit șef de stat major la Divizionul 62 Artilerie Antiaeriană Mixt, pe aerodromul Deveselu. Până la urmă am deslușit misterul. Nu era mister, ci o „mânărie” tipic românească. Un coleg de an, din Caracal, căsătorit și având și doi copii dorea să fie repartizat la Deveselu. Din nefericire pentru el, în anul întâi era un elev-ofițer care voia și el să fie repartizat la Deveselu. Spun din nefericire pentru colegul 447 meu pentru că cel din anul întâi avea niște „pile” solide, adică „rașpele” la nivel înalt. Acum, din nefericire pentru mine, postul trebuia blocat un an, până termina Academia posesorul de „unelte așchietoare prevăzute cu numeroși dinți mărunți și ascuțiți”. Spun din nefericire pentru mine deoarece eu am fost numit pentru a bloca postul. Pentru a drege busuiocul, una din „uneltele” de mai sus mi-a explicat că am fost numit la Deveselu pentru a face un stagiul de câteva luni la unitate, urmând ca în luna mai a anului viitor să fiu mutat la Comandamentul Divizie 34 Apărare Antiaeriană. Cum eu eram „redus mintal” și în „nemernicia” mea nu am înțeles de ce nu puteam să fac stagiul la regimentul de

rachete antiaeriene de la Reșița, care era tot unitate. Până la urmă, în ciuda motivului, evenimentele se puteau desfășura în favoarea mea. Doar că, încă o dată în viața mea, astrele s-au aliniat în zig-zag pentru mine. În ianuarie 1986, un soldat a furat un pistol și două încărcătoare cu câte 6 cartușe și a plecat spre Tg. Mureș pentru a regla conturile cu prietena sa care, se pare, îl „traducea”. Pe drum, între Tg. Jiu și Petroșani l-a împușcat pe cetățeanul care-l luase la ocazie. A urmat o anchetă pe durata a șase zile. În final, comandantul unității a fost destituit, iar cei doi ofițeri care au schimbat tura după producerea evenimentului au fost trecuți în rezervă. Surpriza de proporții a fost că eu, ca șef de stat major, direct responsabil de organizarea și executarea serviciului de luptă și de păstrarea și mântuirea armamentului și muniției, în loc să fiu pedepsit, am fost numit comandant. Cred că am fost singurul ofițer în această postură din tot Tratatul de la Varșovia. Explicația mi-a dat-o un ofițer din comisia de anchetă. Un colonel de Tancuri, mic, fâșneț și „rău” mi-a spus: „Căpitane, fac munca asta de peste 10 ani. Timp de o săptămână te-am cercetat cu acul și nu-ți ascund faptul că abia așteptam să te prind. Nu am găsit nimic. Ori ești foarte norocos, ori ți-ai îndeplinit sarcinile fără greșală”. Am fost măgulit de aprecierea „fără greșală”, dar să-i aduci aminte de noroc unui amărât de bănățean care urma să rămână comandant de unitate la Deveselu, în loc să fie mutat la Timișoara, e mai ceva ca o înjurătură având-o ca subiect pe cea care ți-a dat viață.

*

În final îmi exprim câteva gânduri din această perioadă importantă din viața mea, elev al Liceului Militar „Ștefan cel Mare”. O fac ca orice elev al acestui liceu și nu ca șef de promoție. Gândurile, sentimentele și aprecierile mele sunt la fel de importante ca cele ale oricărui din colegii 448 mei. Toate au un caracter strict personal și ar fi fost aceleași și dacă n-aș fi fost șef de promoție. Așadar: 1. Am rămas cu amintirea unor colegi minunați, și cu nostalgia prieteniei și camaraderiei care ne-au animat acei ani, sentimente pe care, din păcate, nu le-am mai trăit niciunde și nicicând după terminarea liceului. Acestea au fost de fapt cele care mi-au alimentat idealismul privind ARMATA. 2. Am rămas cu respectul, admirația și dragostea pentru DASCĂLII și INSTRUCȚORII care mi-au marcat trei ani importanți din viață și au contribuit decisiv la devenirea mea ca om și militar. Le datorez atât de mult acestor OAMENI minunați încât, din totdeauna, mi s-a părut derizoriu să-i ridic în slăvi, să le cânt osanale. Cred că cel mai potrivit mod de a le arăta ceea ce simt pentru dânșii este să-i port în suflet până la sfârșitul zilelor mele. 3. Am rămas cu mândria de a învăța într-unul din cele mai bune licee din țară în acel moment. De-a lungul timpului de câte ori eram întrebat despre liceul în care am învățat acesta era răspunsul. Și, pentru a pricepe „tot tântălul”, aduceam următorul argument: majoritatea ELEVILOR PROMOȚIEI 1970 a Liceului Militar „Ștefan cel Mare” puteau intra la orice facultate din țară. Excludeam, evident, pe cele care presupun talent la muzică, pictură sau actorie. * Privind retrospectiv, pot afirma că viața mea a curs în mod firesc, cu lumini și umbre, de la copilul grăbit să vină pe această lume și apoi speriat de perspective la pensionarul care a aflat motivul temerii copilășului; urma să trăiască, la un moment dat, în cea mai decadentă societate umanoidă, societate de consum! Cu acestea fiind scrise pun PUNCT.